

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1853-02-01)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1853-02-01)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 46. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000015.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom, d. 1ste Februar 1853.

Min kiære Fader!

Igaarmorges, d. 31te Januar, modtog jeg dit Brev, hvori Du meddeler mig det tilvisse hæderlige Tilbud, som Grev C. Moltke ved dig gjør mig. Om min Overraskelse, Glæde, Frygt — kort, om alle de Sindsstemninger, jeg i de sidste 24 Timer har prøvet — vil jeg ikke tale; dem kan Du vel forestille dig. Jeg vil kun sige, at, saavidt jeg seer klart i dette Øieblik, anseer jeg det for min Pligt imod mig selv, at modtage det. Og dette ikke af ydre Hensyn; Du kiender mig nok til at vide, at Fordeel ikke bestemmer min Handlemaade, og Ærgierrighed ikke heller — maaskee havde det været godt, om jeg havde havt noget mere af denne stærke Spore til Handling; men jeg modtager det af indvortes Grunde. Dette er atter ikke — og jeg vil heri tale aabent — fordi jeg i en Virksomhed, som den, der tilbydes mig, troer at finde Hvile for min Siæl eller en Form, der netop passer til min Aands Støbning — dette veed jeg, vil ikke blive Tilfældet nu, og maaskee aldrig — men fordi jeg føler Nødvendigheden af engang at gaae en anden Skole igiennem, end de Lidenskabers, jeg hidtil har prøvet, eller der have prøvet mig; Nødvendigheden af at gaae Arbeidets Skole igiennem, for i denne at samle mine Kræfter, rette dem paa eet Maal, styre dem og tvinge dem — ved Hielp af den Trang, jeg selv er underlagt og af den Villie, jeg besidder, og for saaledes — hvis Gud vil skienke mig Liv og Kræfter — at arbeide mig selv ud til noget mere end en Charakteer, til en Personlighed. Dit Brev kom til mig paa en Tid, da jeg netop havde tænkt alvorligere, end jeg i mange Maaneder har gjort, paa mig selv, og paa Usandsynligheden af nogensinde ad den Vei, jeg hidtil har gaaet, at komme til den Sikkerhed i Tanke og Handling, som betegner en Mand. Jeg havde følt ligesom en Angest for at det skulde gaae mig i Livet som Saamange, som de Halvmennesker, der miste s. 47deres Ungdom, og aldrig vinde hverken Manddommens Kraft eller Alderdommens Klarhed og Fred.

Da kom dit Brev, og det var mig i det første Øieblik som et Vink fra Gud. Siden ere mange Tvivl opstaaede, mange Savn og Smerter har jeg forudfølt, og jo mere jeg vil give mig hen til en Betragtning af Mulighederne, eller rettere Vishederne, som denne Vending i min Skiebne vil medføre i det mindste i Begyndelsen, jo mere føler jeg mit Mod synke. Men derfor betragter jeg dem heller ikke, men modtager. Jeg sagde mig selv strax: her er kun to Ting at tage i Betænkning: Kan du opfylde, hvad der forlanges af dig — og: kan du blive lykkelig i denne Stilling?

Det første Spørgsmaal kan jeg nu kun tilnærmelsesviis besvare. Jeg veed, at jeg intet veed, og det er allerede meget. Jeg veed, at jeg har Evner, som naar de bruges ret og med Kraft, kunne tiene ogsaa i denne Retning, og jeg har Villien til at bruge dem, saa maa Gud sørge for Resten. Det andet Spørgsmaal, om mig selv, har jeg allerede tildeels besvaret i det Foregaaende. Lykkelig bliver jeg ikke for det første — men det vilde jeg heller ikke blive i Hiemmet, ved at leve som jeg hidtil har gjort — udviklet maa og skal jeg blive, saa faaer Lykken komme naar den vil.

Vanskelighederne, over hvilke Du i dit Brev glider let, synes mig meget store — saa store, at jeg overhovedet kun paa een Betingelse kan og vil modtage Embedet: den nemlig, at jeg i dette første Sommersemester fritages for at holde nogen egentlig Forelæsning, og kun indskrænker mig til den ligefrem praktiske Side af Professoratet, at lære dem Dansk, som ønske det (deres Antal vil vist ikke være stort) — ved mundtlige og skriftlige Øvelser, eller hvordan det nu kan skee. Jeg vil da saaledes dog faae et halvt Aar til at arbeide i og til at lære selv, før jeg vil træde op og lære Andre. For Sproget frygter jeg, og frygter ikke. Jeg frygter ikke for at tale det (det vil sige med Tiden) men jeg frygter for at skrive det. Dog, det faaer nu gaae som det kan.

Mit eget, elskede Sprog, hvis Genius har mig kiær, maa jeg jo skilles fra, som fra mine andre Venner; jeg vil haabe, at det nye, om det i Begyndelsen, ligesom formodentlig det Folk, jeg skal leve med, tager uvenligt imod mig, vil lade sig vinde og forsone — jeg offerer jo dog saa meget kiært.

Jeg har i Aften hverken Ro eller Samling nok til at skrive langt; imorgen tidlig vil jeg see at faae skrevet et Brev til Grev Moltke, hvis Korthed jeg vil bede dig undskylde med s. 48den knappe Tid. — Saasart disse Breve er bragt paa Posthuset, betragter jeg altsaa Sagen som afgjort, og tager fat. Først vil jeg see at faae en tysk Lærer, med hvem jeg kan skrive og tale i den Tid, jeg endnu maa blive her i Rom. Dernæst vil jeg see at faae giennemlæst en tysk Literaturhistorie (Gervinus' mindre, livis jeg kan faae den). — —

Men — mit Sprog, mit Sprog! hvad, om jeg nu mister den Frihed og Lethed deri, som jeg besidder, og aldrig vinder den igjen — hvis jeg efter Aars Forløb kommer tilbage — dog, jeg kan jo og maa stadig ogsaa skrive og tale Dansk. Naa — *jacta est alea!* — Gud staae mig bi, og give mig Kraft og udholdende Villie, Sundhed og Sindsro. Jeg har jo intet søgt, det er Alt kommen af sig selv og har søgt mig, saa maa det vel være kommen fra Ham.

Hils min elskede Moder. Skriv snart, om Embedet, dets Omfang og Fordringer; thi derom siger Du Intet. Islandsk veed Du, jeg ikke kan, og naar bliver Tid til at lære det? I ethvert Tilfælde vil den sprog videnskabelige Deel af Opgaven aldrig kunne løses ordentlig af mig. Den literærhistoriske og æsthetiske vel maaskee, den praktiske sproglige bedst. Hils Moder og levvel! — —

Molbech, Christian Knud Frederik, *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*,
Christian.